

ความสำคัญของปัญหา

จากการสำรวจงานวรรณกรรมในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของการต่อสู้ระหว่างรัฐไทยกับคอมมิวนิสต์เท่าที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ผู้ทำวิทยานิพนธ์พบว่า มีเอกสารฉบับหนึ่ง ซึ่งได้รับการอ้างถึงในงานเขียนทางวิชาการแทบทุกชิ้น เอกสารดังกล่าวก็คือ "คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 66/2523 เรื่อง นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะคอมมิวนิสต์" หรือที่รู้จักกันในชื่อย่อๆว่า "คำสั่ง 66/23"¹

สิ่งที่ทำให้เอกสารฉบับนี้ ได้รับการกล่าวขวัญถึงในวงวิชาการมากกว่าเอกสารของทางการฉบับอื่นๆ เนื่องมาจากเอกสารดังกล่าว นำเสนอภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในลักษณะที่แตกต่างจากความรับรู้เกี่ยวกับ "คอมมิวนิสต์" ของสังคมไทยในช่วงก่อนหน้านั้นเป็นอย่างมาก ความแตกต่างที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดที่สุดก็คือ ในขณะที่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่ มักจะถูกชี้นำโดยทางรัฐบาลให้มองภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็น ภัยคุกคามจากต่างชาติ หรือ ผู้ที่คิดจะโค่นล้มสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คำสั่ง 66/2523 กลับระบุเอาไว้อย่างชัดเจนว่า เจ้าหน้าที่

---

¹ งานที่ให้มีความสำคัญกับคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 66/2523 กับการศึกษาประวัติความเป็นมาของการต่อสู้ระหว่างรัฐไทยกับคอมมิวนิสต์นั้น มีอยู่เป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเท่าที่อ้างอิงกันอย่างแพร่หลายก็คือ Kusuma Snitwongse, "Thai Government Responses to Armed Communist and Separatist Movements" in *Governments and Rebellions in Southeast Asia*. ed. Chandrun Jeshuran (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 1985); Chai-anan Samudavajija, Kusuma Snitwongse and Suchit Bunbongkarn, *From Armed Suppression to Political Offensive* (Bangkok: Institute of Security and International Studies, 1990); Chai-anan Samudavanija and Sukhumbhand Paribatra, "In search of balance: Prospects for stability in Thailand during the post-CPT era," in *Durable Stability in Southeast Asia*. eds. Kusuma Snitwongse and Sukhumbhand Paribatra (Singapore: Institute for Southeast Asian Studies, 1987), pp.187-233.; Surachart Bamrungsuk, "From Dominance to Power Sharing: The Military and Politics in Thailand, 1973-1992" (Doctoral dissertation, Graduate School, Columbia University, 1999); นิสิต จันทรสมวงศ์, "บทบาทของกองทัพไทยในการต่อสู้เพื่อเอาชนะคอมมิวนิสต์ตามนโยบายได้ร่วมมือของกองทัพภาคที่ 4," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530) และ เฉลิมเกียรติ ผิวนวล, *ความคิดทางการเมืองของทหารไทย 2519-2535* (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ผู้จัดการ, 2535)

จะต้องปฏิบัติต่ออดีตสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่เข้ามามอบตัวกับทางราชการ ในฐานะที่เป็นเพื่อนประชาชนร่วมชาติ ในทำนองเดียวกัน ขณะที่ตลอดมา สงครามระหว่างรัฐไทยกับคอมมิวนิสต์ มักจะถูกรัฐบาลวาดภาพว่าเป็น สงครามเพื่อปกป้องเอกราชของประเทศไทยจากภัยคุกคามต่างชาติ ภาพลักษณ์ของสงครามคอมมิวนิสต์ในคำสั่ง 66/2523 กลับถูกฉายออกมาในลักษณะของ การต่อสู้ทางการเมืองเพื่อช่วงชิงการยอมรับจากมวลชนภายในประเทศ เป็นสำคัญ²

ภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของ "คอมมิวนิสต์" และ "สงครามคอมมิวนิสต์" ในคำสั่ง 66/23 นี้ ส่งผลกระทบต่อความรู้และท่าทีที่สังคมไทยมีต่อ "คอมมิวนิสต์" อย่างน้อย 2 ประการด้วยกัน ประการแรก การที่ "คอมมิวนิสต์" ในคำสั่ง 66/23 ถูกนิยามว่าเป็น เพื่อนประชาชนร่วมชาติ ทำให้ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ตามคำสั่งฉบับนี้ มิได้ถูกมองว่าเป็นภาพของ "คนนอก" หรือพวก "ต่างชาติ" ที่จะเข้ามาทำลายล้างสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ดังที่เคยเชื่อกันอีกต่อไป หากกลายเป็นภาพของ "คนใน" เป็นชาวไทยที่ว่่วไป ซึ่งมีความคิดเห็นทางการเมืองแตกต่างไปจากรัฐบาลเท่านั้น

การให้ความหมายแก่ "คอมมิวนิสต์" ในลักษณะเช่นนี้ ช่วยทำให้ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ที่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีต่อ "คอมมิวนิสต์" ลดน้อยลงไปมาก เนื่องจากความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับ "คอมมิวนิสต์" มิได้ถูกมองว่าเป็นเรื่องของความขัดแย้งระหว่าง "คนไทย" กับ "สมุนต่างชาติ" ที่ต่างฝ่ายต่างต้องทำลายล้างกันให้สิ้นชีวิตอีกต่อไป หากเป็นเพียงความขัดแย้งภายใน ระหว่างคนไทยที่มีความคิดทางการเมืองไม่ลงรอยกันเท่านั้น

ในประการที่สอง การมองภาพของสงครามคอมมิวนิสต์ในกรอบของ "ความขัดแย้งทางการเมือง" ดังที่ปรากฏในคำสั่ง 66/23 ทำให้กรอบความคิดที่รัฐบาลนำมาใช้ในการทำความเข้าใจกับปัญหา "คอมมิวนิสต์" เริ่มเปลี่ยนแปลงไป จากเดิมที่เคยมองปัญหาดังกล่าว ภายใต้กรอบของความขัดแย้งระหว่างประเทศ หรือการถูกคุกคามเอกราชและอธิปไตยจากต่างชาติ กลายเป็นการมองปัญหาในกรอบของความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างคนกลุ่มต่างๆภายในสังคมแทน

การที่รัฐบาลหันมามองปัญหา "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็นปัญหาทางการเมืองภายในแทนที่จะเป็นเรื่องภัยคุกคามความมั่นคงจากภายนอกเช่นนี้ แม้จะไม่อาจทำให้สงครามคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยสิ้นสุดลงได้ในทันที แต่ก็ช่วยทำให้ภาพของความขัดแย้งระหว่างรัฐไทยกับ "คอมมิวนิสต์" กลายเป็นเรื่องของการมีทัศนคติหรือแนวความคิดทางการเมืองที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถจะแก้ไขได้ด้วยการสร้างความเข้าใจและปรับทัศนคติของคนไทยเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อดึงให้ "คอมมิวนิสต์" ผู้หลงผิดเหล่านั้น กลับมาเป็นพลเมืองดีของชาติ หรือกลายเป็น ผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย อีกครั้ง โดยนัยนี้ การสร้างภาพของความเป็น "การต่อสู้ทางการเมือง" ให้กับสงคราม

²คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 66/2523 เรื่อง นโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะคอมมิวนิสต์

คอมมิวนิสต์ในคำสั่ง 66/23 ทำให้รัฐบาลลดระดับความรุนแรงของมาตรการต่างๆที่นำมาใช้ในการแก้ไขปัญหา และทำให้วัตถุประสงค์ของการต่อสู้ระหว่างรัฐไทยกับ "คอมมิวนิสต์" กลายเป็นเรื่องของการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อช่วงชิงมวลชน แทนที่จะเป็นการเช่นฆ่าทำลายล้างกันให้สูญสิ้นเหมือนที่ผ่านมา

แม้ว่าถึงที่สุดแล้ว เราจะยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจนว่า คำสั่ง 66/23 เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการปราบปรามขบวนการก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยมากน้อยเพียงใด³ แต่สิ่งหนึ่งซึ่งนักวิชาการทุกท่านต่างเห็นพ้องต้องกันก็คือ คำสั่ง 66/2523 ได้ทำลายภาพลักษณ์เดิมเกี่ยวกับ "คอมมิวนิสต์" ในช่วงก่อนหน้านั้นทั้งหมด ด้วยการนำเสนอภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในลักษณะที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาออกมาเป็นครั้งแรก ซึ่งการยอมรับสภาพที่แท้จริงของปัญหา "คอมมิวนิสต์" ในประเทศไทยดังที่ปรากฏในเอกสารฉบับนี้ ได้กลายเป็นจุดพลิกผันที่ทำให้รัฐบาลมีการปรับเปลี่ยนนโยบายในการต่อสู้กับคอมมิวนิสต์เสียใหม่ จากการใช้มาตรการทางทหารเป็นหลักแต่เพียงอย่างเดียว กลายมาเป็นการใช้มาตรการทางการเมืองเป็นตัวนำ และใช้มาตรการทางทหารเป็นตัวตาม ซึ่งช่วยให้อัตราการเจริญเติบโตของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในระยะต่อมา ลดลงไปมาก ทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้อดีตสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่ไม่พอใจกับนโยบายต่างๆของพรรค สามารถที่จะถอนตัวออกจากพรรคได้โดยสะดวก จนทำให้การสลายตัวของพรรคในช่วงหลังจากปี 2523 เป็นไปได้อย่างรวดเร็วขึ้นด้วย⁴

สำหรับผู้ทำวิทยานิพนธ์แล้ว การที่นักวิชาการส่วนใหญ่มองเห็นความสำคัญของคำสั่ง 66/2523 ในฐานะของจุดเปลี่ยนที่ทำให้เกิดการมองภาพ "คอมมิวนิสต์" อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับสภาพของปัญหา ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ นับได้ว่าเป็นประเด็นที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากข้อสรุปดังกล่าว เท่ากับเป็นการตอกย้ำให้เห็นว่า ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ซึ่งเป็นที่รับรู้กันอยู่ในสังคมไทยในช่วงก่อนหน้านั้นทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะของ ผู้ที่ต้องการล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ ภาพลักษณ์ของ

³ ตัวอย่างเช่น กุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา มองว่า ความสำเร็จของการปราบปรามการก่อการร้ายในประเทศไทยนั้น มาจากปัจจัยหลายอย่าง การปรับเปลี่ยนนโยบาย 66/23 เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ดู Kusuma Snitwongse, "Thai Government Responses to Armed Communist and Separatist Movements."

⁴ รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ สามารถหาอ่านได้จาก Surachart Bamrungsuk, "From Dominance to Power Sharing: The Military and Politics in Thailand, 1973-1992" (Doctoral dissertation, Graduate School, Columbia University, 1999) และ Chai-anan Samudavajija, Kusuma Snitwongse and Suchit Bunbongkarn, From Armed Suppression to Political Offensive (Bangkok: Institute of Security and International Studies, 1990)

"คอมมิวนิสต์" ในความหมายของ *ภัยคุกคามจากต่างชาติ* หรือแม้แต่ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็น *ศัตรูต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์* นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นเพียงมายาคติ(myth)ที่ทำให้การแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์จากลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย ต้องประสบกับความล้มเหลวทั้งสิ้น⁵

แน่นอนว่า ข้อสรุปเช่นนี้ ย่อมทำให้เราเกิดคำถามตามมาว่า หากภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" เป็นเพียงมายาคติ(myth) ที่ทำให้การต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ของรัฐบาลไทยไม่ประสบความสำเร็จแล้ว ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในลักษณะดังกล่าว เกิดขึ้นมาได้อย่างไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้ นักวิชาการแต่ละท่าน ได้ให้คำอธิบายเอาไว้ในลักษณะที่แตกต่างกัน สำหรับบางท่าน การที่ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" มักจะถูกมองว่าเป็น *ภัยคุกคามจากต่างชาติ* นั้น น่าจะเป็นเพราะในระยะแรกๆที่พรรคคอมมิวนิสต์เข้ามาปฏิบัติงานในประเทศไทย สมาชิกส่วนใหญ่มักจะเป็นชาวจีน ทำให้ภาพลักษณ์ของขบวนการ "คอมมิวนิสต์" ในประเทศไทย มีความเป็นต่างชาติค่อนข้างสูง⁶ นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการอีกจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่เชื่อว่า ความรู้ที่กองทัพไทยได้รับจากสหรัฐอเมริกาในเรื่องของการต่อสู้กับการก่อการร้าย(counter-insurgency) น่าจะเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้รัฐบาลไทย มองภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะของ *ภัยคุกคามจากจีน รัสเซีย หรือเวียดนาม อยู่เสมอ*⁷

ส่วนในกรณีของภาพ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็น *ภัยคุกคามต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์* นั้น นักวิชาการบางท่านสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นเพราะหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ปราบปรามคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยคือกองทัพ ซึ่งมีพื้นฐานทางอุดมการณ์คือการปกป้องรักษาความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อยู่แล้ว⁸ ยิ่งเมื่อประกอบกับการที่มีนักวิชาการบางส่วน พยายามโหมประโคมความเลวร้ายของ "คอมมิวนิสต์" ด้วยการชี้ให้เห็นว่า หลังจากคอมมิวนิสต์เข้ายึดครองประเทศต่างๆได้แล้ว สถาบันพระมหากษัตริย์และศาสนา มักจะถูกยกเลิก

⁵ดู ชาญ พงศ์สิริภานนท์, 9 ปี ในอ.ร.ม.น. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2518), หน้า 168-169.

⁶Kusuma Snitwongse, "Thai Government Responses to Armed Communist and Separatist Movements" in *Governments and Rebellions in Southeast Asia*, ed. Chandrun Jeshuran (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 1985), p. 250.

⁷ดู Chai-anan Samudavajija, Kusuma Snitwongse and Suchit Bunbongkarn, *From Armed Suppression to Political Offensive* (Bangkok: Institute of Security and International Studies, 1990)

⁸Chai-anan Samudavajija and Sukhumbhand Paribatra, "In Search of Balance: Prospects for Stability in Thailand During the Post-CPT Era," pp.193-200.

ไปจนหมดสิ้น⁹ ก็ยิ่งเป็นเหมือนการเน้นย้ำให้ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในสังคมไทย กลายเป็นภาพของ *ศัตรูต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์* ไปโดยปริยาย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าความพยายามที่จะอธิบายที่มาของภาพลักษณ์ "ผิดๆ" เกี่ยวกับ "คอมมิวนิสต์" เหล่านี้ จะมีอยู่อย่างหลากหลาย และยังไม่อาจหาข้อยุติที่แน่นอนได้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ในทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่แล้ว ภาพของคอมมิวนิสต์ที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงเหล่านี้ มักจะถูกยอมรับกันอยู่กลายๆว่าเป็นเรื่องของ "ความเข้าใจผิด" หรือ "การรับรู้ภาพความจริงที่ผิดพลาด"(misperception) ซึ่งเกิดขึ้นจากการความไม่สมบูรณ์ของข้อมูลข่าวสารที่ได้รับอยู่เสมอ

การยอมรับกันอย่างง่าย่ว่า ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในอดีต เป็นเรื่องของ "ความเข้าใจผิด" นี้ เป็นปรากฏการณ์ที่อธิบายได้ไม่ยากนัก เนื่องจากประการแรก ในทัศนะของนักรัฐศาสตร์ไทยส่วนใหญ่ นั้น ภาพลักษณ์(image)คือภาพสะท้อนของความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ข้อมูลต่างๆ ไม่ต่างจากภาพสะท้อนของวัตถุที่ฉายอยู่บนกระจกเงา ด้วยเหตุนี้ เมื่อนักวิชาการพบว่า "ภาพสะท้อนในกระจก" มีลักษณะไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงขึ้นมา คำอธิบายเพียงอย่างเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ ตัวกระจกนั้นจะต้องมีปัญหาอะไรบางอย่าง เช่นกระจกอาจถูกตั้งไว้ในที่ที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอ(หมายถึงการมีข้อมูลไม่เพียงพอ) หรืออาจเกิดจากการที่กระจกนั้นขุ่นมัวหรือมีรอยร้าว(หมายถึงการมีอคติของผู้มอง) จึงทำให้กระจกนั้น ไม่สามารถสะท้อนภาพของความเป็นจริงออกมาได้อย่างถูกต้องอย่างที่ควรจะเป็น

ประการที่สอง ในทัศนะของนักวิชาการและนักคิดของกองทัพส่วนใหญ่ คำสั่ง 66/23 ถูกถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้กองทัพไทยเกิดอาการ "ตาสว่าง" (disillusion) และเกิดการมองภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะต้องมองว่า ภาพลักษณ์ของคอมมิวนิสต์ในช่วงก่อนหน้านั้นทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็น *ภัยคุกคามจากภายนอก* หรือ การมองคอมมิวนิสต์ในฐานะที่เป็น *ศัตรูต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์* ต่างก็เป็น "อุบัติเหตุ" หรือเป็นเพียง "ความเข้าใจผิด" ที่ทำให้การแก้ไขปัญหาคอมมิวนิสต์ที่ผ่านมาไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร อาจกล่าวได้ว่า ยิ่งนักวิชาการและนักคิดของกองทัพเหล่านี้ มองวิวัฒนาการของประวัติศาสตร์การต่อสู้กับ "คอมมิวนิสต์" ภายใต้อาณัติของเรื่อง(plot)ว่าด้วยการ "ตาสว่าง" ของกองทัพมากเท่าใด ก็ยิ่งทำ

⁹ดูการให้เหตุผลทำนองนี้ได้จาก ธาณินทร์ กรัยวิเชียร, *การใช้กฎหมายป้องกันคอมมิวนิสต์* (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปฏิบัติการจิตวิทยาแห่งชาติ, 2516)

ให้พวกเขาตีความว่าภาพลักษณ์ที่ *ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง* ของ "คอมมิวนิสต์" ในอดีต เป็นเพียง "ความเข้าใจผิด" มากขึ้นเท่านั้น¹⁰

อย่างไรก็ตาม ในทัศนะของผู้ทำวิทยานิพนธ์แล้ว การอธิบายว่าภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในสังคมไทย เป็นเรื่องของ "ความเข้าใจผิด" เพียงอย่างเดียว ดูจะเป็นคำอธิบายที่ไม่สมจริงเท่าใดนัก เนื่องจากประการแรก แม้เราจะไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ในหลายๆ ครั้ง ภาพคอมมิวนิสต์ที่ "ไม่ถูกต้อง" เหล่านี้ อาจเกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดในเบื้องต้นแรก แต่คำถามก็คือ หากเราถือว่าภาพลักษณ์ที่ *ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง* เป็นเพียง "ความเข้าใจผิด" แล้ว เหตุใด ภาพลักษณ์ "ผิดๆ" เหล่านี้ จึงกลายเป็นสิ่งที่แพร่หลาย และสามารถดำรงอยู่ในสังคมไทยได้อย่างต่อเนื่อง ยาวนาน ตลอดระยะเวลาหลายทศวรรษที่ผ่านมา โดยไม่มีข้อเท็จจริงใดๆ ที่สามารถจะหักล้างหรือสั่นคลอน "ความเชื่อผิดๆ" ที่เรามีต่อภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" เหล่านี้ให้คลี่คลายไปได้เลยแม้แต่น้อย

ในประการที่สอง การมองภาพ "คอมมิวนิสต์" ในอดีตว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจาก "ความเข้าใจผิด" ดังที่นักวิชาการส่วนใหญ่มักจะทำกันอยู่ เป็นการมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่า ภาพลักษณ์(image)ของวัตถุทางสังคมใดๆก็ตาม ไม่อาจเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย หรือสามารถจะดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างต่อเนื่องยาวนาน หากปราศจากกระบวนการผลิตซ้ำ(reproduction)โดยผู้ที่มีอำนาจควบคุมกลไกในการเผยแพร่อุดมการณ์ภายในสังคมอยู่ เหตุเพราะความเป็นจริงทางสังคม(social reality)ส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในเรื่องของประวัติศาสตร์ และเหตุการณ์ทางการเมือง ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่อยู่ห่างไกลจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปเสมอ การที่คนในสังคม จะเกิดความรับรู้หรือเกิดภาพลักษณ์ต่อสิ่งทีพวกเขาไม่มีโอกาสสัมผัสโดยตรงเหล่านี้ได้ จึงต้องอาศัยการรับรู้ผ่านกระบวนการ "นำ-เสนอ" (re-presentation) และตอกย้ำโดยสถาบันอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชน หรือกลไกอำนาจรัฐทั้งสิ้น

จากข้อสงสัยในประเด็นทั้ง 2 นี้เอง ทำให้ผู้ทำวิทยานิพนธ์เกิดความคิดว่า หากภาพลักษณ์ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้ด้วยตนเองแล้ว การดำรงอยู่ของภาพลักษณ์ของ

¹⁰ดูตัวอย่างเช่นใน Chai-anan Samudavajija, Kusuma Snitwongse and Suchit Bunbongkarn, *From Armed Suppression to Political Offensive*. ได้มีการสัมภาษณ์นายทหารบางส่วนเพื่อแสดงให้เห็นว่า ภาพของ "คอมมิวนิสต์" ในทัศนะของพวกเขา เกิดขึ้นจากข้อมูลที่ผิดพลาด และการเรียนการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดการต่อต้านการก่อการร้าย(counter-insurgency)ของสหรัฐอเมริกา เช่นเดียวกัน ในงานของหาญพงศ์สิริฐานนท์ อดีตนายทหารที่ทำงานในกอง.ร.ม.น. ก็สรุปไว้ว่าการมองภาพของคอมมิวนิสต์ในลักษณะนี้ เป็น "ความเข้าใจผิด" ของทหารในรุ่นก่อนทั้งสิ้น ดู หาญ พงศ์สิริฐานนท์, 9 ปี ในกอง.ร.ม.น. (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ 2518), หน้า 168-169.

"คอมมิวนิสต์" ในสังคมไทย ก็ไม่อาจถือว่าเป็นเพียง อุบัติเหตุ หรือ การรับรู้ที่ผิดพลาด (misperception) ได้ ตรงกันข้าม ผู้ทำวิทยานิพนธ์อยากเสนอว่า ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นภาพลักษณ์ของ ผู้ที่คิดโค่นล้มราชบัลลังก์, ศัตรูจากภายนอก หรือ ศัตรูต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นั้น อาจจะเป็นประดิษฐกรรมทางสังคมรูปแบบหนึ่ง ที่รัฐบาลไทยในอดีต ทำการผลิตซ้ำ(reproduce)ขึ้นมาอย่างจงใจ เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการเมืองก็ได้

กรอบความคิด

กรอบความคิดที่นำผู้ทำวิทยานิพนธ์มาสู่ข้อสรุปข้างต้นนี้ ได้อิทธิพลมาจากแนวคิดว่าการผลิตซ้ำ(reproduction)และการใช้ประโยชน์จากภาพลักษณ์(image)ในการเมือง ซึ่งปรากฏให้เห็นในงานเขียนของ มรกต เจวจินดา เรื่อง "ภาพลักษณ์ปรีดี พนมยงค์กับการเมืองไทย พ.ศ. 2475-2526"¹¹

ในงานเขียนเรื่อง "ภาพลักษณ์ปรีดี พนมยงค์กับการเมืองไทย พ.ศ. 2475-2526" มรกตได้ทำการสำรวจภาพลักษณ์ของนายปรีดี พนมยงค์ที่ปรากฏอยู่ในสังคมไทย ตั้งแต่ช่วงหลังเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 ไปจนถึงช่วงที่นายปรีดี พนมยงค์เสียชีวิตลงในปี พ.ศ. 2526 ผลจากการสำรวจ ทำให้มรกตได้ข้อสรุปว่า ภาพลักษณ์ของนายปรีดี พนมยงค์ในสังคมไทยนั้น มีอยู่มากมายหลายแบบ ตั้งแต่ภาพลักษณ์ของความเป็น "ผู้นิยมระบอบสาธารณรัฐ" และ "ผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อสถาบันพระมหากษัตริย์" ซึ่งปรากฏให้เห็นในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองใหม่ๆ ภาพลักษณ์ของความเป็น "คอมมิวนิสต์" ซึ่งเริ่มมีการกล่าวถึงในช่วงหลังจากที่นายปรีดี ได้มีการเสนอเค้าโครงเศรษฐกิจไปแล้วในปี 2476 รวมถึงภาพของ "นักเสรีนิยมประชาธิปไตย" และ "ผู้ปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์" ซึ่งถูกนำมาอ้างอิงอยู่บ่อยครั้งในช่วงหลังการปฏิวัติ 14 ตุลาคม 2516 กล่าวได้ว่าตลอดช่วงประวัติศาสตร์การเมืองไทยอันยาวนาน ภาพลักษณ์ของปรีดี พนมยงค์ ได้ถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบที่หลากหลายเป็นอย่างยิ่ง และแต่ละภาพ ต่างก็มีนัยที่แตกต่างกัน จนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นภาพลักษณ์ของคนๆเดียวกันไปได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามรกตจะค้นพบว่าภาพลักษณ์ของปรีดี พนมยงค์จะมีอยู่มากมายหลายแบบ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า มรกตมิได้พยายามจะพิสูจน์ว่าภาพลักษณ์เหล่านี้ เป็นภาพที่สามารถสะท้อน(represent)ความเป็นจริงได้อย่างถูกต้องหรือไม่ ตรงกันข้าม มรกตกลับเลือกที่จะมองภาพลักษณ์อันหลากหลายของปรีดี พนมยงค์ในฐานะของประดิษฐกรรมทางสังคม(social

¹¹มรกต เจวจินดา, ภาพลักษณ์ปรีดี พนมยงค์กับการเมืองไทย พ.ศ.2475-2526 (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543)

invention) ประเภทหนึ่ง และหันไปตั้งคำถามว่า ภาพลักษณ์เหล่านี้ เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ภายใต้บริบทแบบไหน และการดำรงอยู่ของภาพลักษณ์เหล่านั้น ส่งผลกระทบกับสังคมไทยอย่างไรบ้าง

ผลจากการศึกษา ทำให้มรกตได้ข้อสรุปว่า ภาพลักษณ์ของปรีดี พนมยงค์หลายชุดที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยตั้งแต่หลังปี 2475 เป็นต้นมา เป็นผลมาจากกระบวนการผลิตซ้ำ (reproduction) อย่างจริงจังของตัวแสดงทางการเมืองกลุ่มต่างๆ ความขัดแย้งทางการเมือง รวมถึงการแย่งชิงอำนาจในแต่ละยุคแต่ละสมัย ทำให้กลุ่มการเมืองทุกกลุ่ม ต่างพยายามที่จะหยิบยกเอาภาพลักษณ์ของนายปรีดี พนมยงค์ไปผลิตซ้ำตามแบบที่ตนต้องการ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้ทางการเมือง ภาวะเช่นนี้ ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของนายปรีดีถูกนำขึ้นมาตีความใหม่ (reinterpret) และผลิตซ้ำ (reproduce) ในลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ขึ้นอยู่กับว่าบริบททางการเมืองในขณะนั้นเป็นอย่างไร ใครเป็นผู้ผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของนายปรีดีในชุดนั้นขึ้นมา และเป้าหมายการผลิตภาพลักษณ์ที่วนวนไปใช้คืออะไร

แม้ว่าถึงที่สุดแล้ว วัตถุประสงค์หลักในการศึกษาภาพลักษณ์ของปรีดี พนมยงค์ในงานของมรกต เจวจินดา อาจเป็นเพียงความพยายามที่จะเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปในการศึกษาเรื่องราวของนายปรีดี พนมยงค์ที่มีอยู่ในสังคมไทย¹² โดยมิได้มีความมุ่งหมายที่จะสร้างทฤษฎีหรือวางหลักเกณฑ์ทั่วไป (generalisation) ให้กับการศึกษาการเมืองภายในประเทศ แต่ในทัศนะของผู้ทำวิทยานิพนธ์แล้ว งานศึกษาของมรกตชิ้นนี้ มีนัย (implication) ที่สำคัญยิ่งต่อการศึกษาการเมืองไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ (image) กับการเมือง ซึ่งในที่นี้ ผู้ทำวิทยานิพนธ์อยากจะสรุปนัยสำคัญของงานเขียนดังกล่าวเอาไว้เป็น 2 ประเด็นด้วยกัน ได้แก่

ประเด็นแรก ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า เท่าที่ผ่านมา งานศึกษาทางรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่ มักจะมองภาพลักษณ์ (image) ของสิ่งต่างๆ ในฐานะที่เป็นภาพสะท้อนของความเป็นจริง (representation of reality) ส่งผลให้ในการพิจารณาภาพลักษณ์ของสิ่งใดๆ ก็ตามในทางการเมือง นักวิชาการทางรัฐศาสตร์มักจะให้ความสนใจกับคำถามที่ว่าภาพลักษณ์ดังกล่าว เป็นภาพลักษณ์ที่ถูกต้องหรือไม่ หรือภาพลักษณ์ดังกล่าว สามารถสะท้อนความเป็นจริงออกมาได้มากน้อยเพียงใดเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม งานของมรกตกลับแสดงให้เห็นว่า ในความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่า "ภาพลักษณ์" นั้น มิได้เป็นเพียงการ "สะท้อน" (representation) ภาพความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา หากแต่เป็นการ "นำ-เสนอ" (re-presentation) หรือการ "สร้าง" ความจริงอีกชุดหนึ่งขึ้นมาใหม่ ด้วยเหตุนี้ ภาพลักษณ์ของสิ่งต่างๆ จึงมิได้เป็นสิ่งที่ "บริสุทธิ์ผุดผ่อง" หรือ "ปลอดอคติ" อย่างที่

¹²มรกต เจวจินดา, ภาพลักษณ์ปรีดี พนมยงค์กับการเมืองไทย พ.ศ.2475-2526, หน้า 25-33.

มักจะเข้าใจกัน ตรงกันข้าม ภาพลักษณะเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับอำนาจอยู่เสมอ ทั้งในส่วนของอำนาจที่มีผลต่อการสร้างภาพลักษณะชุดนั้นขึ้นมา และอำนาจของภาพลักษณะชุดนั้นเมื่อถูกนำไปใช้ประโยชน์ในทางการเมือง

โดยนัยนี้ งานของมรกตกำลังเสนอแนวทางในการศึกษาภาพลักษณะในรูปแบบใหม่ ที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับคำถามว่าภาพลักษณะนั้นๆ สามารถสะท้อนความเป็นจริงได้อย่างเที่ยงตรงแค่ไหน หากแต่เป็นว่า ภาพลักษณะนั้น ถูกสร้างขึ้นมาอย่างไร ให้อำนาจหรือประโยชน์กับคนกลุ่มไหน และขณะเดียวกัน ภาพลักษณะชุดนั้นได้กดขี่อะไร หรือใครอยู่ข้าง กล่าวดโดยสรุป งานของมรกตเสนอให้เราละทิ้งการมองภาพลักษณะในฐานะของภาพสะท้อนความจริง แล้วหันมามองภาพลักษณะ ในฐานะที่เป็นเครื่องมือทางการเมืองประเภทหนึ่งนั่นเอง

ในประการที่สอง เมื่องานของมรกต ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ภาพลักษณะไม่ใช่ภาพสะท้อนของสิ่งที่เป็นจริง หากแต่เป็นเครื่องมือทางการเมืองประเภทหนึ่ง ภาพลักษณะจึงเป็นสิ่งที่สามารถดำรงอยู่ได้มากมายหลายชุดในเวลาเดียวกัน กระทั่งยังสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้เรื่อยๆ ตามแต่บริบททางการเมืองในแต่ละช่วงเวลา การศึกษาภาพลักษณะของสิ่งใดๆ ก็ตามในทางการเมือง จึงไม่ควรยึดมั่นอยู่กับสมมติฐานที่ว่า ภาพลักษณะของสิ่งต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นผลมาจากความเปลี่ยนแปลงของวัตถุที่ภาพนั้นสะท้อน(represent)เพียงอย่างเดียว แต่ผู้ศึกษาควรต้องตระหนักว่า ในหลายๆ ครั้ง ความเปลี่ยนแปลงในภาพลักษณะที่เกิดขึ้น อาจเป็นผลมาจากความพยายามของคนบางกลุ่ม ที่นำเอาภาพลักษณะดังกล่าวไปตีความใหม่ เพื่อปรับใช้ตามความเหมาะสมของบริบททางการเมืองในขณะนั้นก็ได้

ภาพลักษณะของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะเครื่องมือทางการเมือง

จากข้อสรุปที่เราได้รับจากงานมรกต เจวจินดา ผู้ทำวิทยานิพนธ์พบว่า แนวความคิดในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณะกับการเมืองนี้ สามารถที่จะนำมาใช้ในการอธิบายภาพลักษณะของ "คอมมิวนิสต์" ในสังคมไทยได้เป็นอย่างดี

ในทัศนะของผู้ทำวิทยานิพนธ์แล้ว ภาพลักษณะของ "คอมมิวนิสต์" ไม่ว่าจะ เป็นในความหมายของ *ผู้ที่คิดโค่นล้มสถาบันกษัตริย์* หรือ *ภัยคุกคามจากภายนอก* ต่างก็เป็นประดิษฐกรรมที่ถูกรัฐบาลสร้างขึ้นอย่างจงใจ เพื่อใช้ตอบสนองวัตถุประสงค์ทางการเมืองของผู้ที่ผลิตมันขึ้นมาทั้งสิ้น ไม่ได้แตกต่างไปจากภาพลักษณะของปรีดี พนมยงค์ที่มรกตได้ทำการศึกษาเอาไว้แต่อย่างใด

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ทำวิทยานิพนธ์มีจุดประสงค์ที่จะยืนยันในสมมติฐานที่ว่า ภาพลักษณะของ "คอมมิวนิสต์" ในความหมายต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในสังคมไทย ในช่วงก่อน 66/23 ซึ่งมักจะถูกตีความเป็นเพียงภาพของความรับรู้ที่ผิดพลาด(misperception)นั้น แท้จริงเป็นสิ่งที่ถูกรัฐบาล

ในแต่ละยุคแต่ละสมัย นำมาผลิตซ้ำอย่างจงใจ เพื่อให้ประโยชน์ทางการเมืองทั้งสิ้น เนื้อหาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะกล่าวถึงการนำเอาภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" มาผลิตซ้ำและใช้ประโยชน์ทางการเมือง ตั้งแต่ช่วงปลายสมบูรณาญาสิทธิราชไปจนถึงช่วงของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ โดยแต่ละบทจะเริ่มจากการกล่าวถึงบริบททางการเมืองในแต่ละช่วง เพื่อพิจารณาข้อจำกัดของรัฐบาลในขณะนั้นโดยละเอียด หลังจากนั้น ในส่วนต่อมา ผู้ทำวิทยานิพนธ์จะอธิบายถึงการนำเอาภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" มาใช้ประโยชน์ทางการเมืองในแต่ละช่วง โดยประเด็นที่จะให้ความสำคัญก็คือ การนำเอาภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" มาใช้ในแต่ละช่วงนั้น จะมีการตีความใหม่อยู่เสมอ เพื่อให้ภาพของ "คอมมิวนิสต์" มีความเหมาะสมที่จะถูกนำไปใช้งานในแต่ละบริบท ในส่วนสุดท้าย ผู้เขียนจะทำการอธิบายว่าภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในแต่ละยุคนั้น ถูกนำไปใช้ประโยชน์ทางการเมืองในลักษณะใด รวมทั้งก่อให้เกิดผลกระทบอย่างไรบ้าง ต่อสภาพทางการเมืองในแต่ละขณะ

ขอบเขตในการศึกษา

1. สำหรับขอบเขตของการศึกษาในด้านเวลา ผู้ทำวิทยานิพนธ์กำหนดว่าจะศึกษาการสร้างและการนำเอาภาพของ "คอมมิวนิสต์" มาใช้ประโยชน์ทางการเมือง ตั้งแต่ในช่วงปี พ.ศ. 2460 ซึ่งเป็นช่วงที่คำว่า "คอมมิวนิสต์" เริ่มปรากฏในบริบทของการเมืองไทย ไปจนถึงการสิ้นสุดยุคสมัยของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ในปี 2506 ซึ่งถือกันว่ายุคสมัยดังกล่าว เป็นยุคที่ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ถูกนำมาใช้ประโยชน์ทางการเมืองอย่างรุนแรง และกว้างขวางที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์การเมืองไทย
2. สำหรับขอบเขตในด้านเนื้อหา ผู้ทำวิทยานิพนธ์จะมุ่งศึกษาการสร้างและใช้ภาพลักษณ์ "คอมมิวนิสต์" ของรัฐบาลหรือชนชั้นนำเพื่อประโยชน์ทางการเมืองเป็นสำคัญ ทั้งนี้ มิได้หมายความว่าภัยคุกคามจากพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยไม่ได้มีอยู่จริงแน่นอน ผู้ทำวิทยานิพนธ์ตระหนักดีว่าการกระทำเช่นนี้ อาจทำให้งานของเราได้ภาพเกี่ยวกับ "คอมมิวนิสต์" ที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ดังที่ผู้อ่านหลายท่านคาดหวัง อย่างไรก็ตาม ผู้ทำวิทยานิพนธ์เชื่อว่าการจำกัดขอบเขตของการศึกษาเอาไว้ในลักษณะนี้ น่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุด เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สามารถนำเสนอประเด็นหลักออกมาได้อย่างชัดเจน โดยไม่ก่อให้เกิดความสับสน

วิธีการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาตามวิธีทางประวัติศาสตร์(historical approach) ซึ่งมีการพรรณนาความโดยวิเคราะห์(analytical description)จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์เท่าที่มีอยู่ หลักฐานที่ใช้ประกอบการค้นคว้าในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีทั้งที่เป็นหลักฐานชั้นต้น(primary Sources) และหลักฐานชั้นรอง(secondary sources) ในส่วนของหลักฐานชั้นต้นนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นหลักฐานที่ได้รับการตีพิมพ์แล้ว เช่น จดหมายเหตุ หรือบันทึกการโต้ตอบต่างๆ มีเพียงบางส่วนที่เป็นเอกสารที่ยังมิได้รับการตีพิมพ์ เช่น เอกสารจากกองจดหมายเหตุแห่งชาติ ส่วนในกรณีของหลักฐานชั้นรอง ประกอบไปด้วยหนังสือ วิทยานิพนธ์ บทความ ซึ่งค้นหาได้จากห้องสมุดต่างๆ โดยเฉพาะศูนย์เอกสารแห่งประเทศไทย สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถือว่าเป็นแหล่งข้อมูลหลักที่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้อ้างอิงมากที่สุด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ผู้อ่านตระหนักว่า ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในสังคมไทย มิได้เป็นเรื่องของความรับรู้(perception) หรือเป็นเพียงการสะท้อน(represent)ภาพความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา หากแต่เป็นประดิษฐกรรมทางการเมืองประเภทหนึ่ง ซึ่งถูกสร้างขึ้นอย่างจงใจ เพื่อนำมาใช้เพื่อรักษาอำนาจและผลประโยชน์ทางการเมืองของผู้ปกครองมาโดยตลอด
2. การมองภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะเครื่องมือทางการเมืองจะช่วยทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความไม่ชัดเจนของการแบ่งแยกระหว่างการเมืองภายในและการเมืองระหว่างประเทศ ทั้งยังเป็นข้อเตือนใจให้ผู้อ่านไม่ด่วนตีความว่า เจตนาของการดำเนินนโยบายอย่างหนึ่งอย่างใดของรัฐนั้น จะต้องเป็นไปเพียงเพื่อสนองตอบต่อความต้องการในระดับระหว่างประเทศ หรือภายในประเทศ อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น กรณีการใช้ภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" เป็นเครื่องมือทางการเมือง สะท้อนให้เราเห็นได้เป็นอย่างดีว่า พฤติกรรมที่ดูคล้ายกับจะเป็นการต่อสู้กับภัยคุกคามจากต่างประเทศของรัฐบาลนั้น มักจะมีความเกี่ยวข้องกับมิติทางการเมืองภายในอยู่ด้วยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เสมอ

3. การศึกษาภาพลักษณ์ของ "คอมมิวนิสต์" ในฐานะที่เป็นประติษฐกรรมทางการเมือง น่าจะช่วยให้ผู้อ่านตระหนักว่า ในปริมณฑลทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการเมืองภายในหรือการเมืองระหว่างประเทศนั้น คำถามที่ว่า "ความเป็นจริง" คืออะไร คุณจะไม่สามารถตอบคำถามว่า ใครเป็นผู้ที่กุมอำนาจในการการนำเสนอ(representation) "ความเป็นจริง" ชูदनั้นขึ้นมา กล่าวโดยนัยนี้ วิทยานิพนธ์ของเรากำลังเรียกร้องให้ผู้อ่านมองว่า "ความเป็นจริง" ก็เป็นสิ่งที่มิได้ปลอดจากอำนาจหรืออคติเช่นเดียวกับสิ่งสร้างทางสังคม(social artifact)อื่นๆ